

namestnika in stolniga prošta, gospoda Antona Kos-a, iz lavretanske kapelice vzdignjeno in s kadenjem počeseno; osem zurjenih semeniških pevcev je pelo predpov: „Vidi Dominum“, in litanije vsih Svetnikov, v katerih je bil za sv. Vincencem tudi sv. Feliks trikrat na pomoč poklican. Štirje duhovni po dijakonsko napravljeni so nesli truplo sv. mučenca, ki je bilo s prelepim, skrinji miru in sprave podobnim pokrivalom pokrito, in na vsaki plati je svetilo 5 enako praznično oblečenih učencov pri 10—12 letih iz domače fare; pred njimi so šli č. OO. frančiškani, za njimi 4 visoko častitljivi gospodje korarji, in na zadnje prečastitljivi gospod prost s svojimi spremljevalci, vsi skupej z gorečimi svečami in oljkinimi vejicami. Za temi so se verstili imenitniši gospodje in ljudstva, kolikor so ga mogle prostorne ulice ob straneh pri vsi procesii obsegati.

Ko so sveto telo med vednim petjem psalмов in drugih pesem v cerkev sv. Jakopa prinesli, so ga položili na altar, ki je bil v velikim prezbiteriji napravljen, in potem so ga odkrili. Vsi sino ostermeli nad milo, resnobno, prijazno in neizrečeno lepo napravljeno vošeno podobo, v katero so vse prave sv. kosti svetnikove zložene in se tudi na čelu, na desni roki in na desni nogi viditi zamorejo. Vse truplo je z zlatam nanizano in olepsano, in njegov pogled človeka tako presune in prevzame, da se ga res učeni in priprosti še zdaj nagledati in načuditi ne morejo.

Po veliki sv. maši, ki so jo imeli prečastiti generalvikar s prostovo častjo, so po nemško pridigovali v. č. g. špiritval, doktor Henrik Pavker, in so izverstno in podučljivo govorili od junaške serčnosti prvih mučencov in njih pokopališ pod zemljo ali od katakomb. *) K koncu je bila zahvaljena pesem: Te Deum laudamus in blagoslov s presv. Rešnjim Telesam.

Popoldne ob štirih so imeli v. č. g. M. Mersol, semeniški podvodja, lepo krajnsko, prazniku primerjeno pridigo od česenja sv. ostankov sploh in od sv. Feliksa posebej. Pobožnih veraih se je bilo pa toliko sošlo, da je v veliki gnječi samo darovanje ali ofer terpelo poldrugo uro. — Vse je že napeljano, da pridejo te neprecenljive svetinje, v katerih čast se je tudi osmina obhajala, na svoje mesto v eno zmed kapelic na moški plati, kjer se bodo skozi steklene zaslonbe zmiraj zamogle očitno viditi. St.

Nekaj za svate.

Vsaki naród, vsaki kraj ima pri posebnih opravilih lastne navade. Te navade se različno kažejo na ženitninah in so žive priče, kaka omika in življenje je pri ljudstvu, in ktere so posebne zadeve različnih krajev. Veliko tacih navád je prav priljudnih, in ne smeje bi se zatirati, ker nič pregrešniga v sebi nimajo; le rade se z napčnimi nadomestujejo. So pa tudi med ljudstvom nekatere šege, ktere so vse graje vredne in potrebne. Naj se, postavim, že ljudje radujejo po svojim, kadar šaleži pri ženitnini prav velike zobe iz repe naredé, in jih potem rujejo, da si tudi je to ravnanje včasih nevarno. Vidil sim enkrat pijaniga godca, ki je svojimu tovaršu namesto repoviga zoba v naglosti kos žnabla odtergal. Naj prodajajo » smešnimi, ne pregrešnimi besedami pogačo itd.; to nobeniga pohujšalo ne bo. Kadar svatje po 2 ali clo 3 dni skupej ostanejo, kar je tudi velika napaka, ne morejo v eno mero jesti in piti; poštene šale njim slajšajo vse. Dve navadi na ženitninah več krajev na Slovenskim, kolikor je meni znano, se mi prav nepripravne vidite, in zaslužite očitno grajanje.

Nekteri godci, brez kterih bi se keršanske ženitnine

tudi prav veselo lahko dokončale, imajo navado pred plesam pod oblati. V kote skedna, kjer navadno prec po poroki pred obedam, zvečer in o polnoči nekaj časa plešejo, se pred plesam vstopita 2 godca in se čez glavo edin proti drugimu prekucneta, tako da se v sredi poda z nogami terčneta. Potem se postavita v nasprotna kota in ravno tako naredita. To prekucovanje iz 4 kotov naredi podobo križa. Ko sta godca vstala, sim jih slišal reči: „Bog in ta sveti Božji križ! zdaj je pod pooblan in blagoslovljen, le urno se zasucite“. Prav lep je ta, za stari pregovor Slovencev, kteriga pobožni kristjani pred in po dokoncanim postenim delu ne pozabijo; — pred plesam pa ni na pravim kraji, ne v pravim času. Kristus, nas vesomaj hvalljeni Odresenik, pod križem ni plesal in ajdovsko veselje se s svetim križem ne pričinja.

Tudi imajo nekteri godci navado, potem ko so pričó otrok z umazaním jezíkam celo noč klafali, pred ločítevjo svatov še pridigo imeti. Stopi v ta namen veči del vodja godcov na taki kraj, da ga vsi vidijo. Bere, se ve de večidel iz nesnažniga prazniga papirja, ali pa na videz iz bukev, ktere narobe derži, evangeli, to je, svete in nesvete besede skupej blodi. Potem oponasaje pridigarje med svete reči na dvoje umljive in tadi očitno pohujšljive nauke trosi. Poslednjič še kakih 20 parov okliče, in kakor čas nanese spraševanje ali kaj družiga oznani. *) Prav malo se podá pijanimu godcu s svetimi cerkvenimi rečmi norčevati, pa tudi svatje, ki take radi poslušajo, razodevajo, kako malo omike in malo keršanskiga duhá imajo. Če ravno posteno veselje postenim svatam iz serca privošim, vender mislim, da čez popisano ravnanje molčati bi ne bilo prav. — c.

Devica čem zmirej ostat'.

Marija Devica devic
Je v raju na Božji desnic';
K Marii so vzete
Device vse svete:
Devica čem zmirej ostat'.

V devici je sveti Duh zdaj,
Bo v raju nad angelece kdaj;
To priča Marija,
In sveta Lucija:
Devica čem zmirej ostat'.

Danica čez zvezde je vse,
Tud v raju deviško dekle,
V nebesih kraljuje,
Se v Bogu raduje:
Devica čem zmirej ostat'.

Kar bela je lil'ja pri nas,
Devica tam večni je čas,
Pri Bogu v veljavi,
V nebeški je slavi:
Devica čem zmirej ostat'.

Le d'vica v nebesih povsod
Za Jagnjetam Jezusam hod',
Prepeva vesela,
Vse Božje dela:
Devica čem zmirej ostat'.

Kjer drugi nevarni je spol,
Se znajti jest nočem nikol;
Boga bi žalila,
In čistost kalila:
Devica čem zmirej ostat'.

Oj, sama pač lepo živim,
Nad Jezusam se veselim,
On v mé se ozira,
Me z gnado podpira:
Devica čem zmirej ostat'.

Kaj maram za tebe, o svet?
Ti hočeš le čistost mi vzet!
Raj' dam se vmoriti,
Kot čistost zgubiti:
Devica čem zmirej ostat'.

Devica Cecilja zapój
Na orgle ponižno z menoj,
De čistost čem branič',
Nedolžnost ohranit':
Devica čem zmirej ostat'.

Dekleta, živimo lepo,
In Jezusu dajmo rokó;
On venča device
V nebeške kraljice:
Devica čem zmirej ostat'.
Marešič.

Ogled po Slovenskim in dopisi.

Iz Ljubljane. Ravno poslednji večer stariga leta je bil zopet prišel v Ljubljano v. č. g. Mat. Kirchner. Precej v nedeljo popoldne je odrinil dalje proti Rimu, kjer

*) Pač dobro bi bilo, ko bi bili marsikteri to pridigo slišali, ki od takih reči veliko manj vedó kot slepec od barv, pa vendar po svoji slepoti modrujejo in tako neumno bledejo, da bi se jim mogle teleta smejati, ko bi tako žvekanje ne izhajalo iz spačene volje in hudobije. Kaj pa, da bi taki možaki drugači govorili, ko bi se prenašale kosti kaciga posvetniga pisca, ali kje ne mara tudi Konfucja ali Mohameda. Vr.

*) Koliko se taki ostudneži včasih prederznejo, le en zgled: Imenovani godčevski govornik verže ženski srajčnik čez pleča, in v rokah derži kuhensko cunjo za brisati, in stopi na klop pri peči. Med oznanili so mende bolj imenitne enake: Kna je omožilnik zgubila, če ga je kdo najdel ali odnesel, naj ga gotovo nazaj odrajta, ali naj jo vzame itd. In to vprico otrok!!